

Egyrészt a tartományok szóban forgó ellátásait a törvényben meghatározott tényállás alapján, az egyéni rászorultság vizsgálata nélkül nyújtják. Ezek az ellátások a fogyatékosokhoz kapcsolódó többletköltségeket hivatottak fedezni, és a céljuk a fogyatékosokkal élő egészségi állapotának és életfeltételeinek javítása. Következésképpen az ellátások lényegében az egészségbiztosítási ellátások kiegészítésére irányulnak. Az, hogy a szövetségi jogszabályi előírások alapján nyújtott gondozási segély a vakoknak és a fogyatékosokkal élőknél nyújtott tartományi ellátásokba beszámít, szintén azt bizonyítja, hogy mindkét ellátás ugyanazon kockázatot — nevezetesen a betegséghez kapcsolódó többletköltségek — fedezését célozza, és nem a kockázattal szembeni „járulékos, pótlólagos vagy kiegészítő védelemről” van szó.

Ezenfelül valamely meghatározott ellátásnak a tagállami alkotmány szerinti besorolása nem befolyásolja azt, hogy azt az 1408/71 rendelet értelmében szociális biztonsági ellátásnak kell-e tekinteni.

Ezenfelül a jelen keresetben kifogásolt tartományi törvények anyagi szempontból nem minősülnek kiegészítő, csak regionális kedvezményeknek. Ez az ellátás a betegséghez kapcsolódó többletköltségeket érintő kockázatok elleni biztosítás rendszerébe illeszkedik, amelyet Németország teljes területén nyújtanak, és a kölcsönös beszámítás miatt a szövetségi joghoz szorosan kapcsolódik.

Ebből következően a kérdéses tartományi ellátások egészségbiztosítási ellátásoknak minősülnek, és nem különleges ellátásoknak. Az ezen ellátásoknak az 1408/71/EGK rendelet II. mellékletének III. szakaszában való felsorolása ezért jogellenes, és az ellátások a rendelet hatálya alá tartoznak.

A német jogszabályi előírások által támasztott, lakóhelyre vonatkozó feltétel az 1612/68/EGK rendelettel is ellentétes, mivel megakadályozza, hogy a határmenti ingázók és családtagjaik ezekben az ellátásokban részesülhessenek.

A Bíróság egyértelműen megerősítette, hogy a tagállam valamely szociális kedvezmény nyújtását nem teheti függővé attól, hogy a kedvezményezett ezen államban rendelkezik-e lakóhellyel. A Bíróság ezen megállapítása az 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett valamennyi szociális kedvezményre vonatkozik.

A „szociális kedvezmény” fogalma széles: nem csak azok a kedvezmények tartoznak ide, amelyek munkaszereződéshez kapcsolódnak, hanem minden olyan kedvezmény, amelyet a tagállam az állampolgárainak — és így a munkavállalóknak is — nyújt. A Bizottság álláspontja szerint az, hogy a kérdéses ellátások nyújtása nem igazodik foglalkoztatás gyakorlásához, sem pedig az érintettek vagy annak családjának a pénzeszközeihez, és ezért arra kizárólag az érintett tartományban fennálló lakóhely alapján kerül sor, nem igazolja azoknak a következményeknek a figyelmen kívül hagyását, amelyek ezáltal a Németországban

dolgozó, és más tagállamban lakóhellyel rendelkező munkavállalók tekintetében bekövetkeznek. Következésképpen nincs megfelelő indok arra, hogy ezek az ellátások ne minősüljenek az 1612/68 rendelet értelmében vett szociális kedvezményeknek.

A Németországban dolgozó határmenti ingázóknak és családtagjaiknak tehát jogosultaknak kell lenniük a tartományi jogszabályi előírások által a fogyatékosokkal élőknél és vakoknak nyújtott ellátásokra akkor is, ha e tagállamban nem rendelkeznek lakóhellyel. Az a feltétel tehát, amely szerint az érintett tartományban lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel kell rendelkezniük, ellentétes az 1612/68 rendelettel.

(¹) HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.

(²) HL L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.

A Højesteret (Dánia) által 2010. április 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S kontra Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(C-207/10. sz. ügy)

(2010/C 179/38)

Az eljárás nyelve: dán

A kérdést előterjesztő bíróság

Højesteret (Dánia)

Az alapeljárás felei:

Felperesek: Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S.

Alperesek: Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (¹) 7. cikkének (2) bekezdését és az ahhoz fűződő ítélkezési gyakorlatot, különösen a Bíróság 102/77. sz., Hoffmann-La Roche kontra Centrafarm ügyben hozott ítéletét (²), a 1/81. sz., Pfizer kontra Eurim-Pharm ügyben hozott ítéletét (³), valamint a C-427/93., C-429/93. és C-436/93. sz., Bristol-Myers Squibb és társai kontra Paranova egyesített ügyekben hozott ítéletét (⁴), hogy a védjegyjogosult hivatkozhat e rendelkezésekre

annak érdekében, hogy megakadályozza, hogy a párhuzamos importörnek a párhuzamos importra kerülő gyógyszerkészítmény vonatkozásában a tagállamok egyikében forgalombahozatali engedéllyel rendelkező forgalmazó társasága e készítményt az általa történt újracsomagolásra utaló jelzéssel értékesítse, jöllehet az újracsomagolást ténylegesen egy másik társasággal, az újracsomagoló társasággal végeztette el, amelynek utasításokat ad a készítmény megvásárlására és újracsomagolására, a termékcsomagolás kivitelének részleteire és a termékkel kapcsolatos intézkedések megtételére, és amely az újracsomagolási engedéllyel rendelkezik, és a védjegyet az újracsomagolás során újra elhelyezi az új csomagoláson?

2. Az (1) kérdés megválaszolása során jelentőséggel bír-e, hogy valószínűsíthető, hogy a fogyasztók vagy végfelhasználók a termék eredetét illetően nem jutnak téves feltevésre, és a csomagoláson a gyártó nevének a párhuzamos importőr részéről történő feltüntetése, valamint az újracsomagolásért felelős vállalkozás ismertett módon történő feltüntetése nem kelti bennük azt a benyomást, hogy a védjegyjogosult felelős az újracsomagolásért?
3. Az (1) kérdés megválaszolása során csak annak kockázata bír-e jelentőséggel, hogy a fogyasztó vagy végfelhasználó arra a téves feltevésre juthat, hogy a védjegyjogosult felelős az újracsomagolásért, vagy a védjegyjogosulttal kapcsolatos egyéb szempontok is jelentőséggel bírnak, például, hogy (a) a megvásárlást, az újracsomagolást és a védjegyjogosult védjegyének a termék csomagolásán történő újra-elhelyezését ténylegesen végző személy fenti tevékenységével ily módon önállóan sérti a védjegyjogosult védjegyjogát, és hogy olyan tényezőknek köszönhetően, melyekért az újracsomagolást ténylegesen végző személy felelős, (b) az újracsomagolás hatással van a termék eredeti állapotára, vagy (c) az újracsomagolt készítmény olyan kivitelezésű, mely valószínűsíthetően sérti a védjegyet vagy jogosultjának jóról-nevét?
4. Ha a (3) kérdés megválaszolása során a Bíróság úgy ítéli meg, hogy annak a ténynek a figyelembevételére is jelentőséggel bír, hogy az újracsomagoló társaság adott esetben önállóan sérti a védjegyjogosult védjegyjogát, a Bíróságnak meg kell állapítania, hogy jelentőséggel bír-e e válasz szempontjából, hogy a párhuzamos importőr forgalmazó és újracsomagoló társasága a nemzeti jog szerint egyetemlegesen felel a védjegyjogosult védjegyjogának megsértéséért?
5. Az (1) kérdés megválaszolása során jelentőséggel bír-e, hogy forgalombahozatali engedéllyel rendelkező párhuzamos importot végző, aki magát az újracsomagolás felelőseként tüntette fel, a védjegyjogosultnak az újracsomagolt gyógyszerkészítmény tervezett értékesítését megelőző értesítése időpontjában az újracsomagoló társasággal azonos cégcsoporthoz tartozik (leányvállalat)?

6. Az (1) kérdés megválaszolása során jelentőséggel bír-e, hogy a csomagolásban elhelyezett betegájékoztató az újracsomagoló társaságot gyártóként tünteti fel?

-
- (¹) HL L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.
 (²) 1978. május 23-i ítélet
 (³) 1981. december 3-i ítélet
 (⁴) 1996. július 11-i ítélet

2010. április 30-án benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Portugál Köztársaság

(C-208/10. sz. ügy)

(2010/C 179/39)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: A. Nijenhuis és M. Teles Romão)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság — mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a 92/49/EGK tanácsi irányelvnek és a 2002/83/EK, a 2004/39/EK, a 2005/68/EK és a 2006/48/EK irányelvnek a pénzügyi szektorbeli részesedésszerzések és részesedésnövelések prudenciális értékelésének eljárási szabályai és az értékelés kritériumai tekintetében történő módosításáról szóló, 2007. szeptember 5-i 2007/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (¹), vagy legalábbis e rendelkezéseket nem közölte a Bizottsággal — nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- a Portugál Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelvnek a nemzeti jogba történő átültetésére előírt határidő 2009. március 20-án lejárt.

(¹) HL L 247., 1. o.